

Zvolení Baracka
Obamy

str. 5

Fašismus - znej svého
nepřítele

str. 4

Ekonomická krize

str. 7 - 8

Solidarita

PROTI VÁLCE A GLOBÁLNÍMU KAPITALISMU

ČÍSLO 28

Soukromé zisky, veřejné dluhy?

Za krizi si platte sami

Za demokracii a proti základnám

17. listopad je dnem bojem za demokracii. Právě na tento den se proto rozhodla Iniciativa Ne základnám uspořádat protest proti radaru – pokud lidé bojují za svá práva v ulicích, je to aktem navýsost demokratickým.

Demonstraci přišlo podpořit kolem tisícovky lidí, což je účast více než slušná. Na akci promluví kromě mluvčích Iniciativy Jany Glivické a Jana Májička také předlistopadoví disidenti Petr Uhl a Jan Kavan, se svým projevem tradičně neklamal řečník brilantní a lidový, zastupce brdských starostů Jan Neoral z obce Trokavec.

Jako rozloučení s prezidentem Bushem zanotoval naposledy svou chytlavou hitovku frontman skupiny Dragoni. Při jeho druhém politickém, ostrými slovy nešetřícím a celkem vtipném songu se prý do rytmu pohupoval i Petr Uhl.

Akci se snažil narušit hlouček havlofilolů, kteří se shromáždili u nedalekého pomníku 17. listopadu. Byli mezi nimi prý i předs-

da Zelených Bursík a Kateřina Jaques. Vykřikovali slogany jako „táhněte na Kubu“, přičemž zjevně nepochopili, že to jsou oni, kteří dnes poklonkují establishmentu a jsou tedy v pozici analogické poslušným kývalům z doby před listopadem 1989. Odkaz

disidentu je kromě zápasu za demokracii i boj za skutečný mír, čehož dokladem je existence spolků jako Mírový klub Johana Lenona či heslo Charty 77 „žádná raketa není mírová“. Výkřiky proradaristů se našťastí v naší početné demonstraci spíše ztrácely.

Shromáždění se pak vydalo směrem k Úřadu vlády ČR, kde se přečetla mimo jiné výzva o zapojení nových aktivistů do

Iniciativy. Ex post je možno říci, že na ní reagoval dostatečný počet lidí, a tak je i v tomto ohledu možno říci, že hnutí proti základnám je úspěšné a neustále sílí.

MARTIN ŠAFFEK

Společně proti rasismu

Iniciativa Studenti proti rasismu vznikla v říjnu 2008 v reakci na narůstající aktivitu neonacistických a neofašistických organizací, především Národního odporu a Dělnické strany. K dnešnímu datu Iniciativa sdružuje 9 organizací a řadu jednotlivců z řad vysokoškolských studentů. Jejím cílem je boj proti rasismu a xenofobii v české společnosti nenásilnými prostředky jako je pořádání veřejných stánků, diskuzí, seminářů, koncertů či happeningů a shromáždění. Kromě toho se chceme zaměřit i na pořádání přímých protiakcí na rasistických manifestacích. Pomocí těchto metod chceme poukazovat na problematiku rasismu v české společnosti a šířit myšlenky tolerance mezi lidmi různých ras a národností. Naše Iniciativa je nadstranickou platformou otevřenou všem antirasisticky smýšlejícím organizacím i jednotlivcům, kteří se ztotožňují s naším programem. Veškerá její činnost je založena na dobrovolnosti.

První veřejnou akcí Iniciativy byla protiakce proti demonstraci Národní strany na Václavském náměstí 28. října (viz minulé číslo Solidarity). Na prosinec připravujeme hned několik akcí různého charakteru. 10. prosince pořádáme ve spolupráci se Studentskou radou veřejnou diskuzi o rasismu v české společnosti na Filozofické fakultě UK. Pozvání přijal mimo jiné Marcel Winter, předseda Česko-vietnamské společnosti. Na 6. prosince připravujeme protiakci proti manifestaci Dělnické strany v Praze – Vysočanech a o týden později chceme vystoupit společně se sdružením Tolerance a občanská společnost proti pochodu Národního odporu v Janově. 18. prosince pak pořádá Národní strana demonstraci pod heslem „Stop imigraci – Start repatriaci!“, na které naši aktivisté také rozhodně nebudou chybět.

Postavme se společně vlně rasismu a nesnášenlivosti v české společnosti!

PETR DVOŘÁK

Přidejte se k Studentům proti rasismu

vadí ti současný nárůst rasistických hnutí a jejich aktivit? // vadí ti šíření jejich nenávislného štvání na internetu i v ulicích? // vadí ti hledání obětí beránků a pokusy o pogromy? Potom se přidej k Studentům proti rasismu.

www.protirasismu.net

info@protirasismu.net

Varšava: Konference o PRO

České protiradarové hnutí nebylo protiradarovým od svého počátku. V létě 2006 se mluvilo jak o základně radarové, tak o základně raketové. Situace se vyjasnila až později – nám pro zajištění světých zítřků musí stačit radar, rakety, tentokrát už opravdu mírové, budou pojistkou svobody a demokracie ne u nás, ale v sousedním Polsku. Proto nepřekvapí, že i u našeho severního souseda funguje hnutí proti základnám, tentokrát tedy protiraketové. Nejaktivnějším hráčem v něm je Inicjatywa Stop Wojnie, která, společně s polskými odboráři, uspořádala 15. listopadu ve Varšavě konferenci „Protiraketový štít nebo meč impéria?“.

O tom, zda je systém protiraketové obrany systémem útočným či obranným mluvili v prvním panelu konference Andrzej Zebrowski z Inicjatywy Stop Wojnie či Longin Pastusiak, bývalý maršálek polského senátu. Poukazovali na totéž, na co upozorňuje hnutí proti radaru u nás. Na celkový kontext americké zahraniční politiky; na technické parametry systému, který je jen těžko použitelný proti raketám vypáleným z Iránu, ale ideální proti strelám letícím z Ruska; na vypovídání smluv regulujících zbrojení a snahu vychýlit rovno-

váhu jednoznačně ve prospěch Spojených států.

V panelu s názvem „Ne o nás bez nás“ vystoupil mimo ji-

se o ně nikdo z „vyšších míst“ ani v nejmenším nezajímá.

Nezapomnělo se ani na mezinárodní rozměr. Konfe-

Situace hnutí proti základnám v Česku a Polsku se liší. Protiraketová obrana není v Polsku tak důležitým tématem,

jako v České republice. „U nás v Polsku problémy s ratifikací nebudou,“ mohl si dovolit prohlásit polský ministr zahraničí Radosław Sikorski. Jeho českému protějšku by taková slova nikdo nevěřil, ani kdyby se objevila na titulní straně Respektu. Premiér Topolánek mluvil o tom, že „Gruzie byla nejlepší propagandou pro radar“. A ač nám bude jistě záležet na zpochybňování výroky samotného předsedy vlády, faktem zůstává, že počet odpůrců radaru se v Česku ani po konfliktu na Kavkaze

né i Josef Hála, starosta Jince a člen Ligy starostů proti radaru. Situaci v okolí Slupsku, kde by se dle plánů měla raketová základna stavět, popsal Bronisław Nowak, slupský radní. Mluvil o dopadech na životní prostředí, o tom, nakolik může přispět místní ekonomice základna, její zásobování a údržbu budou mít na starosti americké společnosti, o náhlých nabídkách finančních dotací pro Slupsk a obce v okolí i vlivu na cestovní ruch. Stačilo by místo Slupsku dosadit třeba Trokavec, Jince nebo Mišov; problémy místních jsou velmi podobné a podobné je i to, že

rence se účastnili zástupci britské Campaign for Nuclear Disarmament, ruské organizace Vpered a samozřejmě také Iniciativy Ne základnám. Na závěr došlo na debatu zastánců a odpůrců raketové základny. Zaznívala spojení, která tak dobře známe z úst našich vládních představitelů – vděčnost Spojeným státům, záruka demokracie, příslušnost k západnímu civilizačnímu okruhu a nutnost bránit se hrozbě z Ruska. Nic nového, ostatně zastánci protiraketové obrany jsou skutečně postaveni před nelehký úkol, když mají hledat důvěryhodné argumenty.

nezměnil. Ne tak v Polsku, tam propagandisté zřejmě svůj úkol splnili lépe. Jejich čeští kolegové ale mají ještě hodně práce před sebou. Ostatně právě v den konference prohlásil Sikorski ještě něco: „Všechny karty drží v rukou Česká republika.“ Není divu, že čeští účastníci konference museli celý den odpovídat na dotazy, co s tím tedy ta Česká republika udělá. Co by. To, co dělá už přes dva roky. Protože, když zůstaneme u těch karet, 2/3 občanů proti radaru a sebevědomé aktivní hnutí, to jsou přece jen esa v rukávu.

JANA GLIVICKÁ

Senát schválil smlouvy o radaru

Iniciativa Ne základnám s politováním konstatuje, že Senát Parlamentu České republiky dnes odpoledne schválil obě smlouvy nutné k vybudování radarové základny USA na českém území.

„Jsme přesvědčeni, že senátoři, kteří hlasovali pro tyto smlouvy, sdělili občanům České republiky jedinou věc: protestujte si, jak chcete, stejně bude po našem. Je toto demokracie?“, ptá se mluvčí Iniciativy Ne základnám Jana Glivická.

„Celá rozprava se ze strany zastánců smluv nesla v duchu naprosté ignorace faktů. Za prvé, že většina občanů je více než dva a půl roku proti umístění americké základny, za druhé, že neexistují bezpečnostní důvody pro tento krok a stále více jej zpochybňují i evropští spojenci, a za třetí, že se schválením tak nechtěných smluv prohloubí již existující nedůvěra v zastupitel-

skou demokracii,“ zdůraznil Jan Májíček, mluvčí Iniciativy Ne základnám.

Iniciativa Ne základnám bude i nadále pokračovat ve své činnosti, protože ještě není o ničem rozhodnuto. Pokud smlouvy neschválí Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR a nepodepíše je prezident, nevstupují v platnost. Zároveň se souhlasem Senátu otevírá možnost k tomu, aby skupina senátorů podala návrh na posouzení souladu radarových smluv s Ústavou ČR.

„Domníváme se, že by Ústavní soud musel vydat stanovisko, že smlouvy v souladu s ústavou nejsou,“ dodává Májíček.

Iniciativa Ne základnám bude stále zprostředkovávat informace o procesu schvalování, o vývoji názorů na projekt a o protestech, které se chystá pořádat.

WWW.NEZAKLADNAM.CZ

Fašismus – znej svého nepřítele

Britská národní strana (British National Party – BNP) je v současnosti největší fašistickou stranou ve Velké Británii. Má téměř 50 zastupitelů a dodává tak nacistům punc legitimacy.

Ale její zakladatel byl otevřeným zastáncem Hitlera a její současný šéf Nick Griffin byl odsouzen za článek, ve kterém popíral holocaust.

Obě české fašistické strany s parlamentními ambicemi jsou spojené i s BNP. Nick Griffin dokonce řečnil na poslední veřejné akci Národní strany letošního 28. října (viz. listopadová Solidarita).

Velkým vzorem Dělnické strany je Národně demokratická strana Německa (Nationaldemokratische Partei Deutschlands – NPD), jež se vzhlíží v Hitlerově NSDAP, má poslance v zemských sněmech spolkových zemí Sasko a Meklenbursko-Předpomořansko a udržuje čilé kontakty s britskou BNP. Šéf Dělnické strany Vandas se opakovaně účastnil akcí NPD, na kterých přesvědčoval posluchače, že není žádným slovanským podčlověkem, ale loajálním spojencem lidí, kteří si nárokují Velké Německo v hranicích roku 1939, tj. včetně Sudet a tudíž i Litvínova.

18. listopadu se objevil na internetu seznam 12 800 členů a sympatizantů BNP. Pravděpodobně se jedná o pomstu někoho ze zaměstnanců BNP. Tento seznam nyní slouží např. odborářům k tomu, aby tlačili zaměstnavatele k propuštění členů BNP.

Jeden zdroj uvnitř BNP řekl novinám: „Spousta lidí odchází ze strany a všichni jsou naštvaní.“

Britský týdeník Socialist Worker prošel zveřejněný seznam a zjistil několik zajímavých skutečností. Jednak je jen asi čtvrtina lidí na seznamu aktivních členů.

Dále seznam odporuje roz-

šířené hypotéze, že členové BNP žijí v oblastech se zvýšeným počtem imigrantů. To se však týká pouhých 7 procent lidí na seznamu. Naopak typičtí fašisté spíše žijí na okrajích

mýtus, opět šířený samotnými fašisty a akceptovaný masmédií, že jejich voliči se rekrutují hlavně ze zklamaných voličů sociální demokracie. „Naše studie také naznačuje,

konec dostali k moci jen díky podpoře vládnoucích.

Pro dnešní boj proti fašismu je důležité odhalit jejich skutečnou povahu a oddělit tvrdé nacistické jádro od měkkého rasistického prostředí, ve kterém chtějí růst. A fašisté si dnes právem vypočítají větší šance s postupující hospodářskou krizí.

Z toho hlediska je problematická taktika největší antifašistické organizace v Čechách. Ve svém prohlášení k Janovu píše Antifašistická akce, že rezignuje na konfrontaci s nacisty z Dělnické strany v Janově, protože čelí kriminalizaci antifašistů ze strany policie. Takové kriminalizaci je těžké se vyhnout úplně, ale předchází se jí co nejširším hnutím. Na druhou stranu se takové hnutí ale nesmí bát fyzické konfrontace s fašisty, pokud je to možné, aby tak fašistické akce redukovalo na jejich tvrdé jádro.

V 80. letech organizovala francouzská SOS Racisme velké demonstrace proti fašistovi LePenovi a jeho Národní frontě (Front National – FN). FN nerušeně rosla dál než radikálnější síly mezi antirasisty vedly demonstrace do přímé fyzické konfrontace s fašisty. Taková konfrontace je neúčinnější, když je protidemonstrace ani ne přehnaně militantní, ale především velká a dokáže, že fašisté jsou v menšině.

Protiromský rasismus je v ČR hluboce zakořeněný a nevyužívají ho jen fašisté. Čeká nás hodně práce. Učit se přitom můžeme i od britských antifašistů, kteří dokázali fašisty držet už od 30ých let 20ého století.

THOMAS FRANKE

více na odkazů a fotografií na www.socsol.cz

větších měst a na malých městech s nižší než průměrnou imigrací.

Další oblíbenou tezí je, že se fašisté rekrutují převážně z frustrované „bílé dělnické třídy“. To je však příliš poplatné tvrzením samotných fašistů, kteří se rádi stylizují do role obránce obyčejných lidí. Seznam mluví jiným jazykem (obr. 1).

Z tohoto seznamu je vidět nepoměrný podíl střední vrstvy na skladbě základny fašistické organizace. I Griffin sám je z privilegiované rodiny a chodil na soukromé školy.

Stejně mluví i nedávná studie z University of Essex. Tam zkoumali vztah mezi sociální skladbou čtvrti a mírou podpory, kterou získala BNP. Jejich závěrem bylo, že „kořeny jejich podpory se nacházejí mezi nižší střední třídou“.

Stejní vědci také vyvrátili

že BNP získá volební podporu od odpadlíků ze všech tří největších stran (Labouristické, Konzervativní a Liberální strany), nikoliv jen z Labouristické strany. Získá přitom nejvíce od konzervativců a nejméně od labouristů.“

Znamená to, že stále platí klasická marxistická analýza fašismu, která vznikla ve 20. a 30. letech minulého století spolu se vznikem fašistických hnutí. Klasifikuje je jako hnutí vyjadřující zoufalství „maloburžoazie“ čili střední vrstvy. Rétoricky se fašismus obrací jak proti hnutí pracujících, tak proti vládnoucí třídě. V praxi se však fašistické hnutí obrací vždy jen proti nejslabším – jako např. nyní na litvínovském sídlišti Janov – a proto ho vládnoucí třída systematicky využívá hlavně jako beranidlo proti organizacím pracujících.

Mussolini i Hitler se na-

Co po historickém vítězství Baracka Obamy?

Co přinese prezidentství Baracka Obamy? To závisí na rovnováze sil, argumentuje Jonathan Neale.

Žil jsem za hranicemi mnoho let, ale vyrostl jsem v USA, a stále vlastním americký pas. Když byl Barack Obama zvolen, jásal jsem. Ale nevolil jsem ho. Chci vysvětlit obě tyto věci.

Pokud jste viděli davy v televizi, tváře mladých lidí zářily nadějí. Starší plakali. Všichni jsme věděli proč. Prošli jsme takovou dlouhou, těžkou cestou. Když jsme byli děti, začalo občanské hnutí, a nikdy jsem si nemyslel, že zažiji tohle. Tak mnoho lidí bojovalo, a tak mnoho jich zahynulo, a rasismus pokračoval. Pak to přišlo. Obama byl zvolen. Mnoho černých Američanů volilo poprvé. Ale je důležité, co nám to říká o bílých lidech. Tři čtvrtiny Obamových voličů byli bílí. Vyhrál, protože se bílí lidé změnili.

Mnoho lidí na levici a liberálů nevěřilo, že se to stane. Patnáct měsíců jsem říkal Američanům a Britům, že velice mnoho bílých bude volit Obamu, obzvláště v primárkách, protože je černý a oni nechtějí žít v rasistické zemi. Každý mi říkal, že se mýlím.

Bylo to důležité, protože rasa je ve Spojených státech tak důležitá. Naše nejhorší válka, občanská válka, byla vybojována kvůli otroctví. Občanské hnutí bylo nejdůležitějším hnutím ve dvacátém století. A za otroctvím je něco o čem se mluví méně, fakt, že národ byl vystaven na jedné z největších genocid dvacátého století, vyhlazení indiánů.

Nyní je černý muž prezidentem. Nikdo není hlupákem. Nikdo si nemyslí, že je to konec rasismu. Ale znamená to, že mnoho Američanů se změnilo. Proto je to historické. Mladí lidé většinou neslze. Nevěděli, jak dlouhý a tvrdý ten zápas byl. Nebyli v generaci, která v

šedesátých letech snila, a pak viděla, jak se naše sny mění v bahno. O mnoho více z nich volilo Obamu. Naděje je pro ně teď to hlavní.

Rasa je velkou věcí, ale není to jediný důvod, proč lidé měli naděje a plakali. Ať už Obama udělá či neudělá cokoliv, voliči odmítli válku. John

v USA, když myslí „pracující třída“. Ale vyslovil slovo třída a řekl „dost“. A když propukla úvěrová krize, většina pracující třídy se rozhodla, že je čas volit ve svém zájmu.

Takže – rasa, válka, třída. To je v USA rozhodující bod obratu. Ale to je jen polovina příběhu, protože já jsem nevolil

neslibil.

Obama volil svá slova opatrně. Slíbil odsunout všechny bojové jednotky z Iráku v šestnácti měsících, pokud budou dobré podmínky. Neslibil svatby gayů. Slíbil prozkoumávat obchodní kontrakty, ale neslibil opustit Severoamerickou dohodu o volném obchodu (NAFTA). Slíbil rychlou akci ohledně vzdělání, práce, energie, změn klimatu, pokud to dovolí ekonomika.

Co ho lidé slyší říkat je to, co mají ve svých srdcích. Jejich srdce jsou s ním, takže jeho musí být s nimi.

Ale musíme čelit faktům. Obama je také preferovaným kandidátem vládnoucí třídy. McCain měl pravdu, když tvrdil, že média straní Obamovi. V posledních dvou letech šly peníze k Demokratům, ne k Republikánům, a ne pouze malé příspěvky online. Obama měl více peněz než jakýkoliv kandidát kdykoliv, a jeho největšími dárči

byly investiční banky na Wall Street – Goldman Sachs, Merrill Lynch a zbytek.

To dává smysl. Americká vládnoucí třída doufá, že Obama oživí impérium. Jejich vláda na Irákem je křehká. Prohrávají v Afghánistánu. Když podniklo Rusko invazi do Gruzie, americký ministr obrany musel jít do televize říci, že USA nepošlou vojáky do Gruzie. Bush je nenáviděn po celém světě. Toto není impérium, které si může dovolit bojovat další válku.

Vojáci chtějí pryč

Z hlediska pohledu vládnoucí třídy je to ještě horší. Většina Američanů je proti válce v Iráku. Vojáci chtějí pryč. V druhé světové válce jeden ze dvou těžce zraněných vojáků zemřel. V Iráku a v Afghánistánu přežije deset vážně zraněných mužů na každého

McCain byl tvrdě pro válku v Iráku. Hlas, který zvítězil, nemusí znamenat mír, ale znamená, že většina Američanů chce mír.

Pak je zde třída. Po více než jednu generaci politici oslavovali trh, sobectví a soutěž. Pracující lidé byli ždímní. Američané středních příjmů nevydělávají více za hodinu než jejich prarodiče. Práce se stala tvrdší, rychlejší a často více ponižující. Zůstalo také méně veřejných služeb, než jich bylo před 30 lety. V průzkumech veřejného mínění přibližně 80 procent Američanů říká, že se zemi je něco zásadně v nepořádku. Velká většina věří, že životy jejich synů a vnuků budou horší než jejich vlastní.

Nerovnost masivně vzrostla. Obama neříká „pracující třída“, říká „střední třída“ způsobem, který používají politici

pro Obamu. Mohl jsem. Skoro celá má rodina a většina mých přátel tak udělali. Nezkoušel jsem je od toho odradit. Neříkal jsem jim ani to, že USA teď potřebuje skutečnou sociální demokracii. O tom volby nebyly. A neříkal jsem jim, že neexistuje rozdíl mezi Obamou a McCainem, protože každý hlupák ví, že je.

Ale neříkal jsem jim, že jsem Obamu nevolil.

První důvod proč jsem nevolil Obamu byl Afghánistán. Žil jsem tam dva roky. Obama mnohokrát slíbil, že tam vyšle mnohem více vojáků a zabije mnohem více Afghánců. Na tom se nechci podílet.

Tak jednoduché to pro mě je, ale zároveň je to mnohem komplikovanější. Někteří lidé říkají, že Obama po zvolení nedodrží své sliby. To není tak úplně pravda. Mnoho toho

jednoho mrtvého. Ale jsou zranění. Můžete je vidět v malých vesničkách Ameriky, odkud vojáci většinou pochází. Jezdí na svých vozících s americkou vlajkou. Minulé léto šla má 82letá matka do geriatrické nemocnice. Polovina lidí v její fyzioterapeutické skupině byli vážně zranění mladí muži.

Každý evropský vůdce se přetahuje, aby získal Obamu. Sociální demokraté, kteří vždy měli rádi systém, ale nenáviděli Bushe, jsou nyní zamilovaní do nového prezidenta. A to přesahuje tyto hranice. Poslouchejte lidi, co znáte, kdekoli na světě.

Může Obama zachránit impérium? Možná. Zradí naděje lidí? Možná. Možná ne. To závisí na rovnováze sil.

První věc v rovnováze sil, ale nikoliv nejdůležitější, je, co Obama sám chce. Jeho první kniha, publikovaná před tím, než byl zvolen, odhaluje řádného a přemýšlivého mladého muže. Ale byl loajální americké vládnoucí třídě. Jeho oblečení a způsob ho řadí k vládnoucí třídě.

Připravuje obyčejné Američany k tomu, aby zaplatili za hříchy systému.

Slyšel jsem lidi na levici říkat, že Obama je předurčen zradit naděje svých podporců. Nesouhlasím. Co udělají mainstreamoví politici, záleží na tlaku na ně.

Obama má teď před sebou dvě cesty. Může obnovit impérium skrze oběti. To dělal Bill Clinton a Jimmy Carter.

Nebo se může vydat cestou Franklina Delana Roosevelta. Ten byl prezidentem ve třicátých letech 20. století, během recese. Prosadil Nový údel, který přinesl nějakou práci, a světová válka jí přinesla ještě více. Roosevelt nebyl žádným zastáncem pracujících, ale ti si to přesto mysleli, a během jednoho roku a s více jak 200 okupovanými továrnami, se jim podařilo zdvojnásobit množství v odborech organizované pracovní síly na 37 procent. Roosevelt nezničil impérium či kapitalismus – zachránil a expandoval obojí. Ale udělal to tak, že se postavil tak nalevo, že se lidi postavili za něj. Každý mezi americkými politiky a médií ví, že cesta „Nového údelu“ je pro Obamu otevřená. Je riskantní. Pozdvížení se může vymknout

z rukou. Ale je tam.

Nevím, kterou cestou se Obama vydá. Nebude vést boj za jiný svět, stejně jako ho nevedl Roosevelt. Fungoval jako brzda, ochočoval si hnutí. Obama bude fungovat stejně. Ale mnoho lidí v generaci mých rodičů se domnívá, že Roosevelt vedl křížovou výpravu.

Lidé se domnívají, že prezident Kennedy podporoval hnutí za občanská práva. Ne podporoval. Byl jsem součástí mírového hnutí, které vyvedlo

je počet aktivistů, a ti chtějí změnu.

Změna je slovo, které může znamenat všechno a nic. Otázkou je, co znamená pro tyto aktivisty.

140.000 v 800 městech demonstrovalo proti změnám klimatu. 350.000 lidí pochodovalo proti válce v New Yorku a 400.000 pochodovalo za práva imigrantů v Dallasu – v nepravdivějším městě ve státě Texas. Pak po dobu roku a půl, nic. Jeden aktivista

USA z vietnamské války. Podařilo se to díky odvaze rolníků Jižního Vietnamu, demonstracím v USA a americkým vojákům, kteří odmítali bojovat. Protiválečné hnutí probíhalo za prezidenta Johnsona a přiměli jsme Nixona, republikánského jestřába, aby skončil válku. Zvítězili jsme, protože jsme mobilizovali více podpory různých druhů.

Klíčem jsou dvě skupiny lidí. Jedna jsou to aktivisté, kteří učinili z Obamy prezidentem. Druhou je odpor po celém světě.

Obrovské zástupy

Začnu s podporovateli Obamy. Do jeho kampaně se vložily stovky tisíc lidí. Je to kampaň na úrovni v USA během posledních 40 let nevídané. Obama shromáždil na politika obrovské zástupy – během volební noci to bylo 75.000 v Portlandu, 100.000 v St. Louis a 250.000 v Chicagu. Davy podobného počtu shromáždilo v posledních letech protiválečné hnutí, a hnutí za práva imigrantů mělo milión v ulicích Los Angeles. Ale co je nového na kampani Obamy

bojující proti změnám klimatu mi řekl: „Všechn kyslík opustil místnost.“ To není proto, že tyto kampaně kontroluje Demokratická strana. Je to proto, že řadoví aktivisté se domnívali, že demonstrace by poškodily Obamu.

Klíčovou otázkou je, zda tyto kampaně, a nové kampaně, zůstanou potichu. Spousta lidí v Demokratické straně budou hájit tento přístup.

Zde může levice způsobit rozdíl. V každé kampani potřebujeme lidi, kteří budou tlačit Obamu k činu.

Píši z Británie a nejsem uprostřed víru věcí. Nemůžu cítit vzduch v hnutích. Ale hádám, že levice v prvních chvílích argumentačně nezvítězila. Lidé budou chtít čekat na Obamu. Ale zásadní věc je, aby lidé v hnutí slyšeli tyto argumenty, zatímco budou pozorovat, co dělá vláda.

Zdali budou slyšet tyto argumenty či ne, závisí na dvou věcech: kolik lidí v hnutí je pronášejících a jak je pronášejících. Existují cesty, jak způsobit, aby vás poslouchali lidé, kteří s vámi nesouhlasí a jsou cesty, které způsobí, že vás odmítnou, i když máte pravdu. Je to těžké

ukormidlovat, protože si nemůžete dovolit neříkat lidem pravdu. Abyste správně nastavili styl argumentů, musíte začít od dvou věcí.

Jednou z nich je to, že jak levice, tak aktivisté pro Obamu jsou v globálním boji na stejné straně. Pokud nebudou moci být aktivisté za Obamu přesvědčeni, všichni prohrajeme.

Druhý je ústřední argument, že nezáleží ani tak na tom, co Obama ve skutečnosti udělá či ne – na tom se nemůžeme shodnout – ale zda to vyvolá hnutí či ne. Pokud se domníváte, že Obama udělá tu pravou věc, potřebuje veškerý tlak zdola, aby byl posílen. Pokud si myslíte, že neudělá, potřebujeme ho donutit. Skutečným argumentem, který bude relevantní během několika následujících let, bude „pochodujeme?“.

Není jasné, jakou cestou se vydají Obamovi aktivisté. Je možné, že mu budou věřit, nebo víru ztratí a ustoupí směrem k cynismu. Takové věci se dříve stávaly. Ale já si to nemyslím. Směr americké politiky se už od hurikánu Katrina obrací doleva. Američané nejsou více levicoví, protože přišel Obama. Obama přišel, mluvě tak jak mluvil, protože jsou Američané více levicoví. Dlouhé války a ekonomická krize budou lidi pravděpodobně tlačit doleva.

Můžeme se hrát o vše. Levice musí být jen trpělivá v hovoru a rozhodná v akci.

To jsou USA. Co se však stane ve zbytku světa, je také zásadní. Na jedné úrovni budeme čelit těm samým tlakům. Naděje a podpora pro Obamu bude vysoká, dokonce i na Středním Východě a v Latinské Americe, kde lidé znají impérium nejlépe. Etablování politici všech politických odstínů jsou zastrašení. Mnoho z nich se obrátí k Obamovi, jako mnoho lidí, kteří si myslí, že Bush byl problém.

Důležitější bude stav globálního hnutí. Jestli budou Afghánci a Palestinci stále bojovat, světová situace a americké mírové hnutí se transformuje. Pokud budou mírové pochody v Evropě velké, a jestli zde budou velká hnutí proti tomu, aby za krizi zaplatili obyčejní lidé, američtí aktivisté o tom uslyší.

PŘEKLAD MARTIN ŠAFFEK

Finační a ekonomická krize

Finanční a ekonomická krize, která zasáhla svět před pár měsíci, a která zřejmě vyvrcholí v roce 2009, se stala nejdůležitějším tématem ve společnosti. Mnozí z řad zaměstnanců i menších podnikatelů mají pocit nejistoty kvůli nejasné budoucnosti i nepříliš jasného a komplikovaného původu současné krize.

V novinách, poté co to bylo dlouhá léta tabu, se začíná znovu mluvit o regulaci a dohledu, a také o důležitosti státní zásahu do ekonomiky, který se v posledních měsících stal nezbytný pro záchranu burz, velkých bank a samotné ekonomické velmoci světa, Spojených států amerických. Společně s tím ale také nezní příliš přesvědčivě, že celý problém vytvořil jen okruh hamižných bankéřů a manažerů, jejichž činy dolehly na všechny ostatní (od vlastníků velkých továren a podniků až po posledního z pražských bezdomovců) tíhou laviny. Nicméně to se snaží vstěpit do hlav lidí mainstreamová média a politici, kteří v mnohých zemích oprášili nejen státní intervenci ale také rétoriku "národní jednoty", smíchanou spolu s levným populismem o potrestání hrabivých bankéřů. Samozřejmě špičky velkých finančních společností musí nést zodpovědnost za svoje činy, které ale byly v drtivém případě legální, a které by nemohly uskutečnit bez komplicity a spolupráce s vrcholnými politiky, manažery nadnárodních společností a státními či polostátními institucemi (např. centrální banky, Mezinárodní měnový fond či Světová banka). A kdybychom pověřili na lampy Wall Streetu nejvyšší podvodníky operující na burze, která tam sídlí, nevyřešili bychom ani jeden z problémů, které vytvořily současný neuspokojený stav.

Kořeny krize

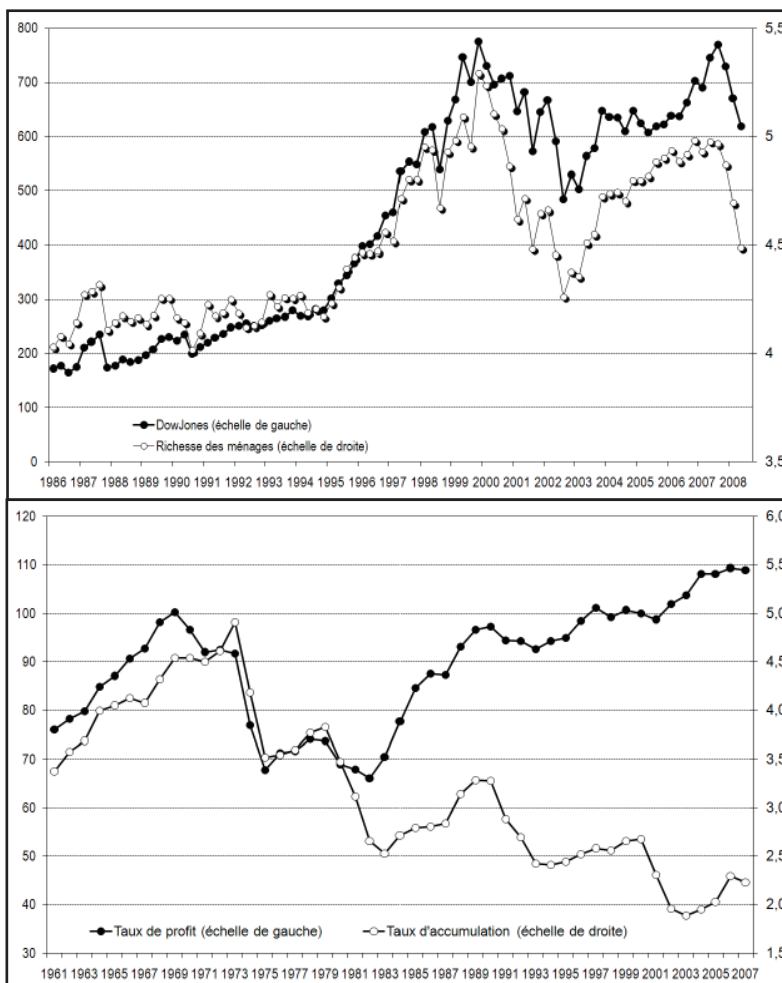
Na rozdíl od mnoha komentátorů nevidím jako hlavní kořen krize nedostatečnou regulaci a kontrolu bank a finančních institucí. Tento nedostatek sice v určité míře zvětšil efekty a důsledky

současné krize, ale není její hlavním kořenem. Hlavní kořenem krize je současná světová dělba práce, neoliberalní ekonomická politika, a také

národních krizí z druhé poloviny 90. let (asijská krize, krize Ruska, v arabském světě, ve východní Evropě), a také krize americké new-economy na

podkladů ukazujících přesun bohatství z nákladů a platů (takzvaný svět práce) k výdělkům (tz. svět kapitálu). Na příklad Working paper Bank for international settlements. Tento přesun začal již v polovině 70. let, ale nabral na dynamice v 80. a 90. letech, neboli v období vítězství neoliberalní ekonomie nad keynesiánskou ekonomikou, a především nad dělnickým hnutím v tehdejších zemích NATO. Tento přesun bohatství se projevil nejen stagnujícími platy, ale také změnou fiskální politiky, kdy nejvyšší vrstvy dostaly řadu daňových úlev, či snižováním státních výdajů. V západní Evropě šlo o přesun asi 7 až 9 % HDP a v USA zhruba o 10-11%. Tato situace byla především výsledkem snahy kapitálu zvyšovat co nejvíce zisky, které jinak stagnovaly. Tato stagnace byla tedy řešena nejen snahou co nejvíce snížit náklady (hlavně daně a platy) ale také privatizacemi, a otevíráním nových trhů (Čína a země bývalé Varšavské smlouvy).

Nicméně již Marx si uvědomoval základní rozpor mezi snahou kapitálu a managementu podniků a firem snižovat platy a poklesem koupěschopnosti domácích odbytových trhů. Tato koupěschopnost je však naprosto klíčová pro pokračování výroby, a obnovování zisku, takže její příliš velká deprese může vést k nadprodukcí a také k ekonomické krizi. Zdálo se ale, že moderní a neoliberalní kapitalismus dokázal tento základní rozpor překonat úlohou, do které se dostaly Spojené státy (a částečně také Evropská unie) a také flexibilním půjčováním peněz. Ze studií proudů zboží a kapitálu lze totiž postřehnout, že Spojené státy se staly velice výkonnou houbou,

neustálá snaha kapitálu zvyšovat své zisky. Pokud se nebudeme snažit řešit tyto tři aspekty současné krize, čekají nás krize další. V médiích se sice píše o nynější krizi jako o jedinečném jevu, což je určité pravda, protože rozsah co do ztrát a rozšířenosti po světě je opravdu největší od roku 1929, ne-li od světové krize 70. a 80. let 19. století. Na druhé straně se ale média snaží o to, aby pojem „jedinečný“ byl synonymem pro „neopakovatelný“. To samozřejmě pravda není: stačí připomenout celou vlnu regio-

konci minulého milénia. Svět byl tedy od roku 1989 (tedy během posledních 20 let) svědkem několika rozsáhlých krizí, které jsou střídány dočasnou dobou stability. A koneckonců mnozí si pamatují další „jedinečnou a neopakovatelnou krizi“ z konce 70. let 20. století. Vraťme se ale ke třem aspektům, o kterých jsem psal výše.

Neoliberalní ekonomická politika umožnila to, co Thomas Friedman popsal jako „největší přesun bohatství zdola nahoru od roku 1917.“ Pro tento výrok existuje mnoho

kteř absorbovala nadprodukcí asijských a částečně i evropských ekonomik. Takzvaný americký způsob život vytvořil situaci, kdy 5% světové populace konzumuje 25% až 30% zboží vyrobeného na celém světě. Mnoho ekonomik se také zaměřilo na export než na domácí trh, což umožňuje místním ekonomickým a podnikatelským elitám dbát méně na koupěschopnost a výši platů v zemi, kde působí. Dodavatelské země zboží a kapitálu Spojených států jsou především z pacifické části Asie, Latinské Ameriky, a menší míře Evropy. Tyto země, mezi kterými je hodně tzv. ekonomických tygrů, na jedné straně mají velké dolarové rezervy a fondy, čímž mají nástroj na vytvoření tlaku na USA, ale na druhé straně jsou závislé na nich hned ze dvou důvodů: kapitál investovaný v dolarových fondech a rezervách by ztratil hodnotu s propadem ekonomiky USA a díky nerozvinutému vnitřnímu trhu by spadla rychle do stagnace celá jejich ekonomika.

Ale jak je možné, že USA mají tak velkou spotřebu, když od 80. let stagnují platy? A jak je možné, že v Evropské unii při klesajících platech zůstává spotřeba víceméně stejná? (viz grafy 1a pro USA a 1b pro EU). V pokrytí této zóny má klíčovou roli právě finanční kapitál. Důležitou roli sehrává rozdělení dividend akcionářům akciových společností. Navíc v některých zaměstnáních je část platu a odměn vydávána v akciích podniku, pro který zaměstnanec pracuje. Ale určitě důležitou roli v této situaci má takzvaná kultura kreditní karty, popsaná Zygmuntem Baumannem. Tato kultura se výrazně rozvinula od roku 2000 ve Velké Británii a USA, a byla součástí ekonomické strategie prezidenta USA Georgie W. Bushe. V období, kdy banky mají dostatečný finanční kapitál na půjčení (který byl často importován z jiných zemí) mohou půjčovat spotřebitelům, aniž by chtěly velké garancie splácení. Proto i již zadlužení lidé mohli dostat další úvěry a dále rozvíjet vlastní spotřebu, a to i v době, kdy jim stagnují platy. Tyto strategie vedly k iluzi překonání základního rozporu mezi snahou snižovat platy a náklady a zajistit co nejvyšší spotřebu a vytvořit takzvané burzovní bubliny a subprime

dluhy. Současná krize tedy vyrůstá z těchto strategií a z vůle přerozdělování zdola nahoru.

Toto přerozdělování má další rozměr. Akumulované prostředky z výroby a z produktivity práce byly jen z určité části znovu investovány do výroby a do zvyšování produktivity práce. Naopak majitelé těchto akumulovaných prostředků se zaměřili na investice na finančním trhu, jelikož ten byl rentabilnější než investice do produktivity práce. Nutnost zvyšovat zisky byla tudíž zaměřena spíše na finanční trh (který sliboval obrovské výnosy) spíše, než na produktivitu práce, kde míra růstu byla o mnoho nižší. Díky současné krizi můžeme říct, že alokace těchto zdrojů (řízená tržními mechanismy) byla nevýhodná, což zpochybňuje hlavní krédo kapitalismu, že trh jako takový je schopen alokovat co nejvýhodnější zdroje. Další důsledek bylo také tlak na snižování nákladů v rámci stagnující produktivity práce ve snaze co nejvíce zvyšovat zisk.

Jak z krize ven?

Pokud vezmeme jako jádro současné krize nevýhodnou alokaci zdrojů, přerozdělení bohatství zdola nahoru, model současné ekonomické globalizace a snahu kapitalismu co nejvíce maximalizovat zisky, tak recepty na její řešení jsou úplně jiné než ta, co se snaží prosadit jednotlivé vlády. Nicméně chci se o nich zmínit, protože česká média je považují za téměř socialistická, ačkoliv jsou plně souladu se současným modelem ekonomie a výroby. První reakce na finanční krizi bylo volání po větším bankovním a burzovním dohledu a po větší regulaci těchto odvětví státem. Toto volání podpořil i hlavní orgán současné ekonomie Financial Times. Po letech prosazování deregulace a snižování dohledu najednou ekonomické elity změnil názor. Proč ale? Jak známo banky jsou místem a institucí, které umožňují akumulaci prostředků, investice a úvěry na podnikání. Pokud jsou tyto instituce destabilizované, tak nemohou vykonávat dostatečně své hlavní funkce (které jsou podstatně jiné než schraňovat úspory běžných občanů), kterými není vytvářet svou aktivitou zisky,

ale poskytovat prostředky na vytváření zisků jinde. Pro ekonomické elity je tudíž životně důležité, aby tento sektor fungoval dobře a byl důvěryhodný, protože jim umožňuje schraňovat, zvyšovat a používat zisky, a také používat jako investice úspory nepodnikatelské části obyvatelstva. Proto je státní dohled nejenom trpěný ale dnes, když bankovní sektor ztratil podstatnou část své důvěryhodnosti, i vítaný. Další prolomené neoliberální tabu je státní zásah do ekonomie. Tento zásah je ale jen určitou kompenzací podnikům (viz například automobilový průmysl), které ztratily část svých zdrojů a akumulovaných zisků jejich špatnou alokací na burze. Tyto zásahy ale také kompenzují to, že model ekonomické globalizace již nefunguje, neboli že USA ztrácejí svoji roli světového spotřebitele, a že úvěry a dividendy menší a středním akcionářům již nebudou poskytovány s takovou lehkostí. Z tohoto úhlu jsou recepty vlád naprosto systémové, a naopak lpění neoliberálů na svých receptech by jen kapitalismu uškodilo.

Tyto recepty ale neřeší kořeny krize, které jsem popsal výše. Jen částečně se znovu obnovuje investice do zvyšování produktivity práce, což může (ale také nemusí) vést k růstu platů a vnitřní spotřeby. Další problém je, že v současnosti neexistuje žádný vnitřní trh, který by dokázal nahradit USA v roli světového spotřebitele. Navíc zvýšení kontroly a regulace ve finančním a bankovním sektoru povede k těžším podmínkám pro získávání úvěrů a k menšímu vyplácení dividend, což pravděpodobně bude znamenat pokles či stagnaci vnitřních trhů USA, Evropské unie a dalších ekonomik G-7. Součet těchto faktorů napovídá, že světovou ekonomiku čeká spíše vleklá doba stagnace, než jeden či dva roky recese a potom doba bohatství a prosperity, jak nám slibují vlády, tisk a ekonomičtí experti. Je nutné si také uvědomit, že krize, a z ní vyplývající šok, je dobrou šancí pro restrukturalizaci ekonomického modelu a trhu. Na jedné straně politická elita, která je bohatě provázána s elitou ekonomickou, může dát podnět k novým investicím (např. v rámci ekologie). Na druhé straně krize dokáže do určité

míry racionalizovat množství působících subjektů na trhu a ve výrobě do výkonnějších monopolů (např. racionalizace bank ve Spojených státech, kde 3 hlavní banky budou mít až 90% bankovního trhu). A za třetí krize může být zneužita rétorikou utahování opasků k omezení a rušení práv a záruk zaměstnanců a k omezování sociálního státu (viz recept Mirka Topolánka na řešení krize přednesený na 44. schůzi sněmovny). Suma summarum kapitalismu se krize může i líbit. Hlavně v momentě, když neexistují relevantní sociální síly, které by s ním bojovaly.

Je na snadě, že z našeho úhlu pohledu je nutné radikální přerozdělení bohatství shora dolů a zpochybnění základů kapitalistického ekonomického modelu. To je případ i české ekonomiky. Na realitu České republiky se totiž zde popsaná interpretace ekonomické krize vztahuje zdánlivě jen málo. Česká republika, jako jedna pro tržní kapitalismus dobytých ekonomik v roce 1989, zaznamenala růst platů a spotřeby. Její zkušenost je tedy zdánlivě jiná než v zemích NATO. Říkám zdánlivě, protože od 90. let, kdy ČR prošla svoji první tržní recesí, platy sice rostly ale daleko méně než produktivita práce. Tento nerovnoměrný růst byl základem vládního programu pro získání zahraničních investic. Část tohoto nerovnoměrného růstu byl kompenzován zadlužováním domácností, které dosáhlo v říjnu 2008 853 miliard. Navíc, jak ukazují statistiky Eurobondu, v roce 2007 české platy, závislé na kolektivním vyjednávání, poklesly o 1,3% a tento rok nebude, i díky vysoké inflaci, takové ziskový. Česká „prosperita“ také stojí na exportu do zemí, jejichž vnitřní trh je v krizi. Proto také ČR určitě není šťastným ostrovem kapitalismu.

Alternativních návrhů je mnoho. Určité návrhy byly již vzneseny, a jde především o radikální přerozdělení bohatství. Jde o to zvýšit minimální mzdy, snížit zdanění zaměstnanecké práce, posílit sociální stát a navrhnout plán obecního a sociálního bydlení. To bude ale možné jen tehdy, pokud se politika na evropské úrovni rozhodne zdanit vyšší vrstvy a finanční kapitál.

JAKUB HORNÁČEK

Změny ve francouzské politice

Poslední týdny byly poznamenány zvraty a bouřlivými událostmi na francouzské levicové scéně. Levice se dostala do zvláštní situace: finanční krach poznamenala a zdiskreditoval současný model ekonomického systému, ale kdo na tom nejvíce těží je současný pravcový prezident země galského kohouta, Nicolas Sarkozy.

Levice je naopak v úplné defenzivě: sociálně-demokratická a reformistická část levicového spektra je rozhádáná, a navíc nedokáže navrhnout francouzské společnosti alternativní politický projekt, jelikož finanční krize zdiskreditovala nejen pravcový neoliberalismus, ale i jeho levicovou emulaci, takzvaný sociální liberalismus, teorii podle které lze dosáhnout rovnosti a sociální spravedlnosti jen v těsné spolupráci s volným trhem a kapitalismem. Na druhé straně takzvaná radikální levice je rozpolcená starými záštitami, ale také velice důležitými politickými otázkami, jako je vztah k sociálním demokratům a k středolevicovým vládám. Budu se v článku snažit popsat nejdůležitější události na celém levicovém spektru spojené s komentářem.

Sjezd Francouzské socialistické strany (Parti socialiste française, PSF)

V minulých týdnech proběhl sjezd Francouzské socialistické strany, při kterém členové přímo vybírají jednu z kandidujících programových platform, a poté také přímo volí předsedu strany. První kolo, kdy se vybírala programová platforma, dopadlo dosti nepřehledně: žádná ze čtyř kandidujících platform nedostala více jak 30% hlasů, dvě 25%, nejlevicovější křídlo 18% a nakonec zvítězila platforma Ségolene Royalové, která dostala 29% hlasů. Výsledek ukázal stranu,

která je vnitřně rozdělena na 4 dosti stejné části, které se mezi sebou liší, a bylo jasné, že na sjezdu v Remeši se bude těžko hledat stranická linie, která by udělala syntézu všech 4 proudů. Nicméně na sjezdu bylo patrné, že se zformovala

Není proto divu, že sjezd ovládl nikoliv programový střet, který by ukázal na nesjednocenost platformy Aubryové a vágnost Roaylové, ale spíše osobní výpady, hádky nad tím zda PSF má být stranou sympatizantů či členů, a další záležitost,

s velice nesourodou většinou, a nebezpečím, že strana bude neschopná být efektivní opozicí Sarkozymu. Navíc rozdělení strany je také územní. Zatím co Aubry boduje především na severu země, Roayl má silné zázemí na jihu a střed. PSF se tedy po sjezdu dostala do těžké situace, kdy se rozhádání funkcionářů spíše starají o vnitrostranický boj, než o vytvoření opozice pravici. Není proto divu, že PSF ztrácí sympatie, i v momentě když pravice nemá zrovna největší sympatie mezi Francouzi. Sjezd ale také ukázal, že sociální demokraté nemají žádný alternativní politický, ekonomický a společenský program, který by mohli postavit proti Sarkozyho „obrodě kapitalismu“.

fronta proti Ségolene Royal, která postavila do souboje o předsednictví strany Martin Aubry, primátorku Lille. Tato fronta se jevila dosti pestrá a málo konzistentní: byl v ní primátor Paříže Bertrand Delanoë, který o sobě a svém programu prohlašuje, že je liberální, europoslanec Benoit Hamon, vášnivý odpůrce Lisabonské smlouvy, spolu s Jackem Langem, který pro ni hlasoval ve francouzském parlamentě. Na druhé straně stála Ségolene Royalová, která preferuje středové koaliční dohady na rozdíl od tradičních vazeb na Komunistickou stranu Francie a Zelené, a chtěla by přetvořit PSF k obrazu americké Demokratické strany, kde by nebyly členové ale sympatizanti, a která by byla vágně „moderní“.

naprosto vzdálené starostem socialistických voličů a francouzských občanů.

Nicméně nejhorší mělo teprve přijít. Ve volbě na předsedu se nakonec prosadila Aubry, která měla podporu všech tří platform (a teoreticky 72% členů PSF), když nad Roaylovou zvítězila o 42 hlasů z více 130 tisíc hlasujících členů (50,02% proti 49,97%). Royalová porážku hned nepřiznala, a dokonce se chtěla odvolat k soudu, pokud by se volby neopakovaly. Pár dnů poté ale porážku uznala, ačkoliv dala jasně najevo, že se bude ucházet o kandidaturu na prezidentku Francie v roce 2012. Nová předsedkyně má navíc velice nejistou pozici: přímá volba odhalila, že má jen křehkou oporu mezi členy

Vytvoření nové Strany levice (Parti de Gauche, PG)

Těsně po vyhlášení výsledků prvního kola voleb v PSF, opustili tuto stranu senátor Jean-Luc Melenchon a poslanec Marc Dolez, aby založili novou Stranu levice, nebo-li Die Linke po Francouzsku. Melenchon je jedním z politických pardálů Mitterandovy éry, který byl v posledních letech v opozici vůči vedení PSF: odmítl Lisabonskou smlouvu, upozorňoval na příliš velký výkvět strany ke středu, byl obhájce sociálně demokratických politických konceptů i keynesiánské ekonomie. Podle jeho slov volby v PSF ukázaly, že 80% členů podporuje středovou politiku i koalice se středovými subjek-

ty, transformaci strany na volební servis špiček, a zavrnutí sociálně demokratických myšlenek. Hádky a spory uvnitř této strany jsou tedy spíše osobního a klientelistického charakteru, než programového.

Program strany je zatím dosti nejasný, jelikož ustavující sjezd bude až v únoru, a první setkání členů 29. listopadu 2008. Nicméně dle slov jejích funkcionářů, PG sází na vytvoření společné kandidátky sil, které odmítly Euroústavu v referendum v roce 2005, a které jsou proti Lisabonské smlouvě. Netají se také tím, že by chtěla vytvořit stabilnější subjekt, než je kandidátka na jednu volbu, s Komunistickou stranou Francie a Zelenými, po vzoru německé Die Linke. Takzvaná „gauche plurielle“, neboli radikální levicové subjekty, které vytvářejí středo-levicové vlády s PSF, jsou totiž na kraji své politické existence. Komunistická strana Francie (Parti communiste française, PCF) již jen nostalgicky vzpomíná na časy, kdy dosahovala dvojčíferných volebních výsledků, a 5% hlasů je pro ni velice dobrý a dnes i nesnadno dosažitelný výsledek. Navíc společně s dalšími strany „gauche plurielle“ nebyla schopna přijít s opravdovou alternativou, která by byla schopna oslovit alternativní francouzskou společnost, která je, jak ukazují hnutí proti Euroústavě či proti CPE, silná a radikální. Na druhé straně se upevňují strany politického středu, které by mohli být pro PSF perspektivnější z hlediska koalic. Zatím co Roayalová prosazovala koalici se středovou stranou Modem (Mouvement démocratique), Aubry se snažila vytvořit koalici, kde by „gauche plurielle“ ještě byla, ale vedle jiných středových subjektů: koneknců podobná koalice ji zajišťuje vládu v Lille.

Bu-

doucnost PG ale závisí na několika faktorech. Zásadní bude výsledek ve volbách do Evropského parlamentu, kde je již dohodnuté sestavení kandidátek s PCF, ale také vývoj v PSF. Pokud totiž sociální demokracie nebudou schopni překonat stín svých vnitrostranických hádek, otevírají prostor pro takové uskupení jaké je Parti de Gauche, neboli levice, která je určitě daleko radikálnější než PSF, ale která je se soc. dem. strategicky i takticky svázána, a která není schopna ani ochotna se neúčastnit možných středolevicových centrálních vlád. Ale zvolení Aubry, která jako ministryně práce vlád Lionela Jospina prosadila 35ti hodinovou pracovní dobu, a která má více tradiční a sociálně demokratičtější vystupování než tolik nenáviděná Segolene Royal, může dosti zúžit politický prostor PG. Bude také záležet, nakolik se prohloubí vztahy s dalšími skupinami „gauche plurielle“: je totiž veřejným tajemstvím, že funkcionáři PG by byli rádi, kdyby se PCF rozpustila a vytvořila s nimi stranu podobnou Die Linke. V samotné PCF má tato možnost mnoho zastánců ve většinovém proudu, který dostal v nedávném sjezdu 65% hlasů členů. Nicméně všechny menšiny jsou proti, a samotná většina je v tomto ohledu rozpolcená. V případě, že by se ale PCF sloučila s PG, tak by posledně jmenovaná strana dostal členskou základnu (pravda lehce staršího věku), zázemí, a také noviny l'Humanité, které jsou orgánem PCF. Nicméně dynamika kolem PG a PCF se nezdá radikálně nová ani převratná. Melenchon sice v rozhovoru pro Le Monde tvrdil, že Parti de Gauche se bude snažit vytvořit novou levice, ale už jen kladení důrazu na parlamentní politiku posílá PG do náručí PSF: většinový volební systém totiž nedovoluje vý-

razněj-

ší prosazení menších nebo i středních politických subjektů bez vytvoření koalice s PSF. Předpokladem k nové a jiné levici je tedy hledání nových forem boje, kde parlament nebude hrát zásadní či centrální roli. Zde nemá Parti de gauche žádnou odpověď. Není tedy divu, že mnozí vidí ve vytvoření PG jen snahu části funkcionářů, který se ocitli na kraji politického spektra, zachránit svoje místa a výsady.

Fenomén NPA

Zdá se, že jinou dynamiku nabrala Nová antikapitalistická strana (Nouveau parti anticapitaliste, NPA). Hnací motorem NPA je LCR a její leader Olivier Besancenot, ovšem dynamika vytváření NPA přesáhla jen účelové rozšíření staré LCR: do kolektivů nové strany již vstoupilo 12 tisíc lidí a z toho 3 tisíce jsou bývalí členové LCR. NPA se charakterizuje tím, že se snaží především zaujmout pracující, studenty a migranty z předměstí, což se promítá i nízkého věkového průměru členů. Odmítá také spolupráci s PSF na vládní úrovni, ačkoliv v konkrétních společenských problémech a protestech nemá a priori výhrady proti PSF a jiným levicovým subjektům. Nový program NPA se sice vyslovuje za revoluční překonání kapitalismu, ale již nezmiňuje trockistické kořeny, které měla LCR, jelikož byla organizací IV. internacionály. Naopak přebírá kritické myšlení feminismu a radikální ekologie, snaží se rozšířit teoretickou bázi a poznání i mimo ortodoxně marxistické a komunistické teorie.

Je nasnadě, že tahounem LCR je Olivier Besancenot. Tento mladý pošták jako jediný z kandidátů radikální levice v posledních prezidentských volbách neztratil hlasy, a je i docela oblíbený mezi ostatními stoupenci levice. Na druhé straně jeho medializace a iden-

tifikace s NPA zvyšují riziko leaderismu uvnitř nového subjektu. NPA nicméně má možnost oslovit daleko širší vrstvy než bývalá LCR. Nejde jen o to pokrýt politický prostor, který otevírá známost, veřejná sympatie a mediální pozornost, kterou má její leader, ale také to, že noví členové mají daleko širší sociální vazby, než ti z bývalé LCR: mnozí pracují v odborech, jsou aktivní v organizacích zabývajících se migranty či v sociálních, ekologických a feministických hnutích. To strana obohacuje, ale klade ji také nesnadný úkol najít mezi různými názory a citlivostmi syntézu. Navíc NPA si uvědomuje nesmyslnost utváření koalicí s PSF, ale sama neodpovídá na otázku jak přeměnit formy sociálního konfliktu tak, aby se dokázaly nejen bránit tlaku neoliberalismu, ale také aby dokázaly aktivně společnost měnit. A jelikož do NPA je vkládáno mnoho sil a nadějí, tato otázka, spolu s dalšími, je navýsost aktuální a žhavá, aby se nadšení nezměnilo v zklamání a rezignaci.

Je to totiž otázka jak se vyhnout tom, aby se NPA stala „objektivním spojencem Sarkozyho“, což strany z „gauche plurielle“ NPA vyčítají. V dvoukolovém většinovém volebním systému je totiž velice těžké stát mimo dva mocenské bloky: NPA by totiž mohla sebrat vládní levice potřebné hlasy k vítězství nad pravicí. Tento problém je sice někdy „gauche plurielle“ zneužíván k obvinění NPA z křiklounství, ale jeho existence je nepopiratelná. Proto strategie sociálního konfliktu, která by dokázala tento problém (a narčení) překonat, je naprosto nutná.

A co Sarkozy?

Francouzský prezident si užívá, a propagandisticky zneužívá, své diplomatické role a postavení, čímž dokázal opanovat mediální sféru, a částečně i tu, která mu není nakloněna

Solidarita je Váš časopis!

* každý měsíc už více jak dva roky alternativní zprávy z domova i ze světa
* reportáže z demonstrací, protestů a stávek
* antikapitalistická teorie a analýzy
Předplatte si Solidaritu a dostáváte aktuální číslo vždy, když vyjde. Jsme otevřený časopis, který přivítá Vaše příspěvky a podněty. Kontaktujte nás!

či není vlastněna jeho kamarády z řad mediálních magnátů. Ještě před pár měsíci byl pod palbou veřejného mínění za svoje neoliberální reformy, ale krize pro něj přišla v pravou chvíli. Sarkozy se teď může stylizovat do spasitele bank a vkladů normálních francouzských rodin, požadovat nové regulace a mluvit o obrodě kapitalismu pod jeho vedením,

zatímco doma vstoupila v platnost daňová reforma, která podstatně snížila daňové zatížení vyšších vrstev, pokračují také škrtky ve školství a státní správě, či zmírňování práv a záruk zaměstnanců, a rozšiřování „flexibilních“ zaměstnání. Sarkozy, kterého čeští ekonomové podezírají z toho, že je kryptosocialista, tudíž dále ve veselém pokračuje ve svých ne-

oliberálních reformách. Samozřejmě rozhádanost a vnitřní rozštěpenost PSF mu zaručují opozici, která je více zabrána sebou samotnou než okolím. A nová síla radikální levice, NPA, má sice mladého, sympatického leadera, ale zatím není schopna mu významně uškodit. A to už vůbec nemluvíme o starých mitterandistech, reformních komunistech, či ces-

tu hledajících Zelených, kteří se snaží především zachránit si vlastní politickou kůži. Proti Sarkozymu se tedy v minulosti zvedla, a dnes v menší míře ještě zvedá vlna odporu, která ale nemá politický břeh, ke kterému dorazit. To dodává určitou sebejistotu francouzskému prezidentovi, jehož mandát končí až v roce 2012.

JAKUB HORNÁČEK

Venezuelské volby

23. listopadu proběhly ve Venezuele krajské volby. Konaly se ve 22 krajích a v hlavním městě Caracasu. Volby byly důležité, protože byly první většího rozsahu, kterých se účastnila nová strana PSUV (Partido unificado socialista de Venezuela, Sjedená socialistická strana Venezuely, která vznikla na popud Cháveze), a také protože znovu otestovaly podporu změnám a reformám bolívarské revoluce, kterou se Hugo Chávez snaží v zemi prosadit.

Voleb se zúčastnilo rekordních 66% voličů a podle mezinárodních pozorovatelů byly regulérní. Nepotvrdily se tedy fámy, podle kterých je venezuelský režim despotický a nedemokratický.

Výsledky voleb jsou pozitivní pro Chávezovský blok, ale opozice zaregistrovala důležitá vítězství. Chávezovská volební koalice dokázala zvítězit v 17 z 22 států, ale dva státy ztratila a utrpěla také porážku v Caracasu, nicméně celkově obdržela 59% hlasů. Opozice zvítězila v důležitých státech Miranda, Zulia, Nueva Esparta, kde se nachází hlavní ekonomické aktivity tohoto jihoamerického státu a také ložiska ropy, díky kterým může Chávez financovat rozsáhlé sociální programy. Dále opozice vyhrála také ve státech

Tachira a Carabobo, kde se ale část Chávezovské koalice odtrhla, protože nesouhlasila s vytvořením PSUV, a postavila vlastní kandidáty, jejichž hlasy by v součtu se současnou Chávezovskou koalicí stačily na poražení zvolených gubernátorů. Největší překvapení bylo ale zvolení opozičního kandidáta Antonia Ledezmy za primátora Caracasu. Jeho soupeřem byl Aristobulo Izturiz, známá

a vlivná postava bolívarského hnutí a bývalý ministr školství Chávezovi vlády. Ovšem i v tradičních lidových čtvrtích a baštách bolívarského hnutí byl poražen Antoniem Ledezmem, což se dá interpretovat jako tvrdý nesouhlas základny tohoto hnutí s rozhodnutím PSUV

širokou lidovou základnu, a snaží se být důležitým a klíčovým nástrojem pro prosazení vize Socialismu 21. století a bolívarské revoluce. Nelze ale přehlédnout, že mnohé stranické posty obsadily podivné a provařené tváře, které jsou pro mnohé členy těžko stravitelné.

oprostit, čímž ale postupuje nebezpečí, že se v ní rozvine korupce a klientelismus, což by zkompromitovalo celý bolívarský proces. Základna strany se na to snaží upozornit i tím, že mnohé sekce odmítly dělat volební kampaň pro zkrumpované kandidáty, či boj-

kováním voleb. Z tohoto hlediska je exemplární příklad kandidáta na gubernátora ve státě Miranda (kde ne zvítězil), Diosdada Cabelly. Tento muž je totiž znám svojí korupcí a klientelistickou sítí, díky čemuž je mezi řádivými členy hodně nepopulární. Není tudíž divu, že prohrál ve státě, kde kandidoval. Jeho prohra ale otevírá možnost protichávezovské opozici sjednotit část pobřeží Venezuely do jednoho bloku (takzvaný *corredor electoral*). Cabello byl navíc

Chávezem dosazen do funkce Disciplinární komise PSUV, a díky této funkci vyloučil několik poslanců kritických vůči němu a lidem z tzv. bolívarské buržoazie. Na druhé straně Chávez udělal už několik kroků k nápravě, když například odvolal nenáviděného ministra práce José Ramon Riviéra, který posílal proti demonstrujícím zaměstnancům policii.

Opozice tedy těžila z této

postavit takového kandidáta, a jako upozornění na neutěšený stav strany.

PSUV je totiž v rozporné pozici: na jedné straně může být spokojena s výsledky voleb, protože v žádném státě nedostala méně než 40% a někde dokonce vysoce nad 50%. Na druhé straně ale nebyla schopna čelit vítězství opozice v klíčových státech jako Zulia a Miranda. Navíc tato strana má

Jde o funkcionáře na všech úrovních, kteří často provozovali, či provozují, klientelismus a korupci, a kteří vidí PSUV jako výťah k moci. Jsou ale pro mnohé, včetně Cháveze, nepostradatelní, protože se svými, byť velice podivnými, vazbami, pomáhají udržení moci na místní a regionální úrovni. Bohužel PSUV se není ještě natolik vyspělá, aby měla odvahu se od takových osob

protestní neúčasti, či protestního hlasu, což jí pomohlo k porážce, která byla ale méně drtivá než jindy. Největší nebezpečí ale je, že guvernérů bohatých států se budou koordinovat proti Chávezovi. Největší pozornost je zaměřena na stát Zulia, jehož hlavní město, Maracaibo, ovládl dlouholetý Chávezův soupeř, Manuel Rosales. Otevřeně se mluví o tom, že některé státy, včetně Zulii a Mirandy, by mohly mít secesionistické chutě, a mohly by se snažit destabilizovat Venezuelu zevnitř, podobně jak se tomu děje v Bolívii. Proto je prohra v těchto státech tolik bolestná, a výhra v nich je naprosto klíčová pro pokračování bolívarskeho procesu.

Z těchto krátkých novinek je jasné, nakolik jsou snahy o Socialismus 21. století ve Venezuele křehké. Strana, která by měla být hlavní nositelkou této výzvy, se zatím zdá naprosto nedostatečnou, díky vnitřním problémům a zakořenění starých a klientelistických struktur. Na druhé straně opozice dosáhla vítězství ve státech, kde jsou největší ekonomické a energetické zdroje, a zdá se, že by mohla rezignovat na vládu celé země za cenu i částečného odtržení od Venezuely. Navíc se dá počítat také s tím, že venezuelské zdroje příjmu budou menší než dosud kvůli ekonomické krizi a propadu cen ropy, na které je rozpočet země dosti závislý. Navíc

celé pobřeží Venezuely je do značné míry závislé na dovozu zboží dennodenní spotřeby a potravin z Kolumbie, která je ovládaná filoamerickým Alva-rem Uribem. Tato strukturální slabost vyšla najevo při krizi v souvislosti se zabitím velitele FARC Raula Reyese na území Ekvádoru. Chávez podpořil svého ekvádorského kolegu Raffaela Correu a poslal na hranice s Kolumbií vojsko. Ovšem kolumbijskému establishmentu stačilo přiškrtnout dodávky potravin do Venezuely, což se během několika málo dnů projevilo na dostupnosti potravin v Caracasu a na pobřeží. Tento krok měl nemalou váhu v rychlém usmíření mezi Kolumbií, Venezuelou a Ekvá-

dorem.

Jak napsal Eric Toussaint v posledním čísle francouzského časopisu Inprecor, latinskoamerické země mají příležitost se během současné ekonomické krize odtrhnout od globálního trhu a vytvořit jinou ekonomiku. Nepochybně by v takovém procesu sehrála důležitou roli Venezuela, ale po krajských volbách není jasné, zda by na to měla dostatečnou vnitřní a mezinárodní sílu. Chávez sice upozornil, že je potřeba přejít do revolučního protiprotokolu, a že je potřeba revidovat a reformovat PSUV, ale jen budoucnost ukáže, nakolik jsou jeho prohlášení opodstatněná.

JAKUB HORNÁČEK

Pryč s vládou vrahů

Prohlášení organizací řecké antikapitalistické levice k zavraždění Alexandrose Grigoropoulase.

Naší odpovědí bude vzor a pokračování boje za odstranění politiky policejního útlaču, úsporných opatření a rasismu.

My, organizace antikapitalistické levice, které podepisujeme tento text, chceme odsoudit chladnokrevnou vraždu 15letého Alexise Grigoropoulase spáchanou policejním příslušníkem zvláštní jednotky v noci 6. prosince. Vítáme demonstrace proti vládě vrahů, které se konají napříč Řeckem.

Důvodem pro to, co se stalo, nebylo podle našeho názoru „extrémní zánícení“, „ztráta trpělivosti“ či „nedostatek výcviku“ speciální policejní jednotky, ale celková politika vlády Nové demokracie. Je to politika, která nejenže posiluje policejní útlak a legitimizuje užití smrtelných zbraní proti demonstrantům, ale také privatizuje přístavy a Olympic Airlines, útočí na sociální zabezpečení a práva studentů. Je to politika policejního bití studentů, únosů imigrantů z Pákistánu, ilegálního odposlouchávání telefonní komunikace a rasistických útoků, které vedou k smrti uprchlíků, jež u nás hledají azyl a lepší budoucnost.

Je to politika „antiteroristické“ legislativy, plného přizpůsobení se prostředkům přijatých EU vůči demokratickým svobodám a vůči imigrantům.

Je to politika nového legálního rámce pro univerzity, legalizování soukromých univerzit. Je to politika nižších mezd a vyšších daní. Uprostřed ekonomické krize se vláda snaží na jedné straně nabídnout

zaplatit za ekonomickou krizi úspornými opatřeními, flexibilní pracovní dobou, privatizací, zaváděním politiky EU.

Hněv demonstrantů je živěn politikou vlády, silami kapitálu, Evropské unie. Proto

miliardy eur bankám a na druhé straně nalézt obětího beránka v radikální mládeži a imigrantech.

Po brutální vraždě si vláda zvolila cestu policejní represe. Proto policejní pořádkové jednotky napadly ty, kteří demonstrovali. Socialistická strana, PASOK, nabídla svůj souhlas s touto politikou. Zpráva je to prostá: vláda posílí svou politiku za každou cenu, politiku, která přinutí pracující

musí protesty ještě zesílit. Musíme se sejít v ulicích s bojujícími pracujícími, zemědělci a studenty. Nebudeme platit za krizi.

Hněv nestačí. Je třeba kolektivní a odhodlaný zápas na každém pracovišti, v každém sousedství, abychom z nich učinili místa vzdoru a svržení vlády a její politiky.

• Pryč s vládou vrahů
Nové demokracie a její politi-

kou

• Za krizi musí zaplatit kapitál, ne pracující a mládež

• Vyostřeme boj za naše práva

• Zodpovědní ministři musí odstoupit

• Policie musí být odzbrojena, policejní složky se nesmí přibližovat k demonstracím, a policejní útvar speciálních sil musí být rozpuštěn

• Propusťte všechny zadržené během demonstrací

• Zrušte „antiteroristické“ a autoritářské zákony

Organizace řecké antikapitalistické levice.

ARAN (Levicové přeskupení), ARAS (Levicová antikapitalistická skupina), EKKE (Revolučně komunistické hnutí Řecka), EEK (Revoluční dělnická strana), OKDE, OKDE-Spartacus (4.Internacionála), SEK (Socialistická dělnická strana), NAR-N. K.A. (Nový levicový proud – Mládežnické komunistické osvobození), K.O. Anasyntaxi (Komunistická organizace Přeskupení), K.A. (Komunistická obnova), EN.ANTI.A (Sjednocená antikapitalistická levice), ME.R.A. (Fronta radikální levice)

Článek o protestech v Řecku naleznete na zadní straně.

Balkánská mírová konference

Balkánská mírová konference otevřela cestu spolupráci ve Východní Evropě a na Balkáně

Ve dnech 29. a 30. listopadu se v Athénách konala první Balkánská mírová konference. Pokud by se

ně. Na konferenci se potkali lidé z Řecka, Makedonie, Srbska, Gruzie, Česka, Polska, Turecka, Kypru, Libanonu a Pákistánu. Tyto země se nikdy neselekaly na bázi aktivistů a lidí, kteří se snaží bojovat proti válkám.

hem cennějším ale vytvoření sítě pro Balkán a Střední a Východní Evropu pro mobilizaci na celoevropskou protiválečnou demonstraci, která se uskuteční od 2. do 4. dubna 2009 na přechodu mezi Baden-Baden (Německo)

akce podobného druhu konala v Západní Evropě, patřila by k jisté významným akcím, ale nijak zvlášť by nevybočovala ze zaběhnuté praxe. Tato konference byla jiná.

Lišila se ve třech aspektech. Prvním z nich bylo její zaměření. Jak už je z názvu patrné, bylo cílem oslovit především balkánské země, a potom také země Východní a Střední Evropy. Druhým bylo složení řečníků. A třetím byl výsledek této konference.

Začneme postup-

Řečníci, krom toho, že byli z výše uvedeného seznamu zemí, byli také různorodí co do svého sociálního prostředí. Studenti a řidiči autobusů, učitelé a inženýři, mladí i staří. Byla to zkrátka pestrá sociální skupina. Nicméně, jedna část převažovala i opticky a to byli právě mladí lidé, kteří se rozhodli, že budou hledat odpovědi na svět válek, ve kterém žijeme.

Závěrem dvoudenní konference bylo přijetí deklarace, jejíž text otiskujeme níže. Mno-

a Štrasburkem (Francie). Cílem je, aby se demonstrace účastnilo co nejvíce lidí z co nejvíce států, a to nejen těch evropských.

Balkánská mírová konference by se měla znovu sejít příští rok. Organizátoři plánují, že se z ní stane pravidelná událost protiválečného hnutí, která pomůže zapojit právě regiony, které zatím v celosvětových protestech tolik vidět nejsou: Balkán, Střední a Východní Evropa. První ročník konference k tomu udělal dobrý krok.

Prohlášení konference

Balkánská mírová konference, která se konala 29. a 30. listopadu 2008 v Athénách, je milníkem pro protiválečná hnutí v našem regionu při mobilizaci na velkou celoevropskou mobilizaci proti NATO ve Štrasburku a Baden-Badenu 2. – 5. dubna 2009.

Po vítězství Barracka Obamy ve Spojených státech vnikly velké naděje, že válka skončí. Ale „válka proti terorismu“, kterou zahájil George W. Bush, nemůže skončit bez pokračování a zesílení protiválečného boje. V zemích, kde NATO, USA a jejich ochotní spojenci zůstávají v roli okupantů, nepřestalo ničení, které zasahuje do životů milionů lidí, které sužuje bombardování, hlad a chudoba, a nezdědka jsou nuceni opustit své domovy.

Proto:

- Nadále trváme na ukončení okupace Afghánistánu a Iráku.

- Pokračujeme v našem boji proti rozšiřování NATO na východ, protože to přináší jen nové válečné fronty na Balkáně a na Kavkaze.

- Pokračujeme v boji proti umístění „protiraketového štítu“ v České republice a Polsku, neboť to vyvolává další napětí.

V období krize, se imperialistické soupeření zosťilo a vlády se snaží hodit břemeno krize na pracující a mládež. Plánují větší zbrojní výdaje místo toho, aby daly peníze na vzdělání a zdravotní péči. Základny NATO jsou stále baštami války.

Vývoj v Afghánistánu a

hrozba rozšíření války do Pákistánu společně s novým tažením proti Somálsku ve jménu tzv. „boje proti terorismu“ ukazuje, že nestabilita roste, stejně jako potřeba zastavit všechny intervence a zapojení našich vlád v nich.

Proto požadujeme:

- Uzavření amerických a NATO základů ve všech balkánských zemích.

- Ukončení jakéhokoli zapojení našich zemí do okupačních sil pod pláštěm humanitárních misí v Somálsku, Libanonu a Gruzii.

- Zastavení zásahů, jejichž cílem je vytvoření protektorátů na Balkáně a na Kavkaze. Podporujeme přátelství a spolupráci mezi lidmi, respekt k menšinám, a odmítáme tzv. zprostředkování velkými mocnostmi.

My, účastníci Balkánské mírové konference v Athénách, se zavazujeme koordinovat co největší možnou mobilizaci proti NATO, účastnit se kampaň „60 let NATO stačilo“.

Společně učiníme tyto kroky:

15. března bychom měli využít výročí největší protiválečné mobilizace v roce 2003.

20. března bychom měli organizovat demonstrace, 6 let po začátku války v Iráku a 10 let po bombardování Jugoslávie.

Plánujeme ustanovit „Balkánskou koordinaci proti NATO“

Svolat další Balkánskou protiválečnou konferenci na podzim 2009.

Přidejte se k Nezákladnám

- * podepište petici a rozšířte ji ve svém okolí či poskytněte místo, kam mohou lidé přijít petici podepsat

- * pomozte s organizací protestních akcí proti základnám

- * pomozte s propagací iniciativy (internet, šíření letáčků...)

- * poskytněte tisk či kopírování materiálů

...kontaktujte nás

www.nezakladnam.cz

info@nezakladnam.cz

SocSol v hnutí

Když je hladina klidná, i vlny způsobené malým kamenem jsou viditelné.

SocSol není velkou skupinou, naše aktivita je však důležitá i v rámci ČR.

1998 Rasisty je zavražděn zahraniční student. SocSol iniciuje sérii bouřlivých protestních demonstrací. Vzniká Iniciativa proti rasismu. Její aktivisté např. přelepují volební billboardy Republikánů, pořádají blokády volebních stánků. Přispějeme k tomu, že v českém parlamentu nesedí fašisté.

2000 V Praze se připravuje sjezd MMF, symbolu sociální a ekologické devastace v globálním kapitalismu. SocSol se aktivně zapojuje do Inicativy proti ekonomické globalizaci (INPEGU).

Protesty jsou velkým úspěchem hnutí. Na demonstraci se sjede 15.000 lidí, finančníci končí o den dříve.

2002 Ve Florencii se koná první Evropské sociální fórum (ESF). Zde probíhá miliónový protest proti chystané invazi do Iráku. SocSol jako jediná česká antikapitalistická skupina pořádá na fórum výpravu.

Organizujeme také početné kontingenty z ČR na následná ESF v Paříži a Londýně.

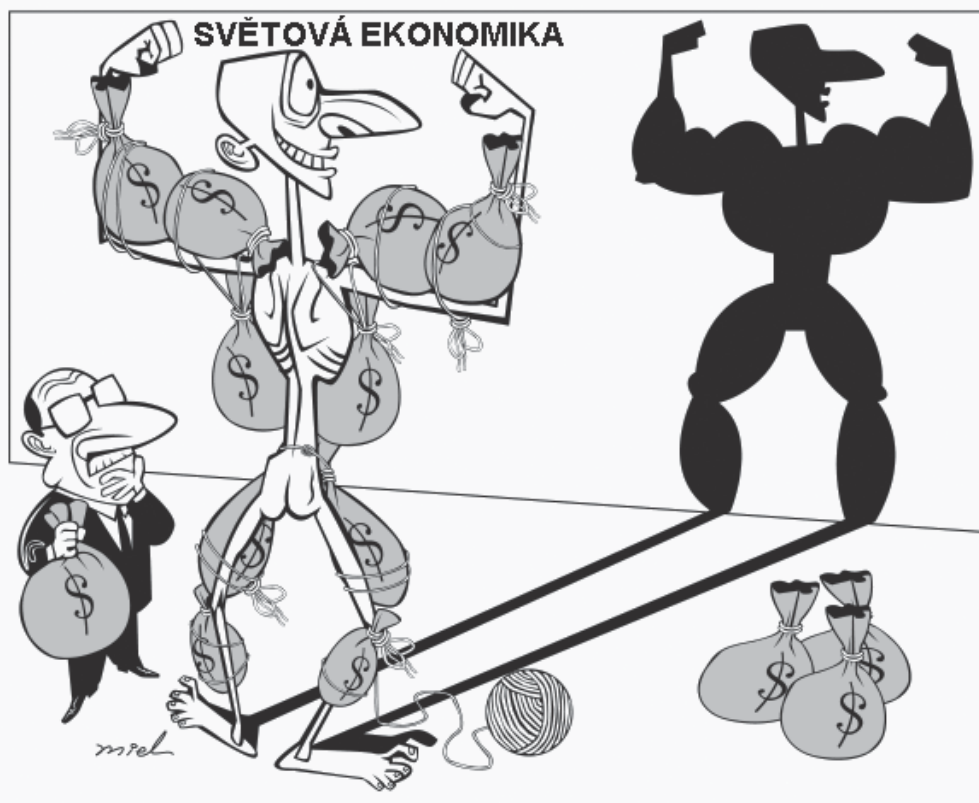
2003 Bush útočí na Irák. SocSol inspiruje vznik Inicativy proti válce a podílí se na jejím fungování. Iniciativa se stává ohniskem demonstrací proti chystané invazi.

I v lidé v ČR se tak zapojují do největší světové protiválečné demonstrace v dějinách. 15.2.2003 protestuje 15 miliónů lidí.

USA a Británie dnes uvažují, jak se stáhnout. K tomu značně přispělo protiválečné hnutí.

2006 Provalují se plány na vybudování americké základny. Vzniká Iniciativa Ne základnám. Do této doby sdružuje více než šedesát organizací, organizuje petici, debaty, demonstrace a happeningy. U vzniku však byly skupiny pouze tři – a hádejte, kdo byl zase u toho?

Zastavení základen by bylo velkým vítězstvím demokracie v ČR a posílením hnutí proti globálnímu kapitalismu a válce.

CITÁT MĚSÍCE:

Polský ministr zahraničí Sikorski na zasedání Atlantické rady: „Každý ví, že země, na jejichž území jsou americká vojska, se nestávají terčem invazí.“

Asi jen zapomněl dodat, že proto, že invaze do cizích zemí jsou oblíbenou kratochvílí právě amerických vojsk.

Jsme aktivní v hnutí proti základnám USA

Organizujeme protesty proti Bushově "nekonečné válce"

Jsme aktivní v hnutí proti globalizaci korporací

Jsme proti školnému, deregulaci nájemného, sociálním škrtům

ZDOLA

PROTI

GLOBÁLNÍMU

KAPITALISMU

☐ Chci více informací o SocSol a jejích aktivitách

☐ Chci se připojit ke skupině Socialistická Solidarita

Jméno:

Adresa:

Telefon:

E-mail:

Vyplněný ústřížek pošlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6.

PŘIDEJTE SE K SOCSOL!

Za čím stojíme

Proti kapitalismu

Kapitalismus dnes nedokáže řešit nejzákladnější problémy lidské společnosti či přímo jejich řešení znemožňuje. Tím nejenže brání dalšímu pokroku na cestě ke svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti, nýbrž ohrožuje i samu existenci lidstva. Celá dnešní společnost žije z výsledků práce námezdně pracujících většiny obyvatelstva.

Pouze kolektivní převzetí celospolečenského bohatství pracujících a demokratické plánování, řízení výroby a distribuce jejich výsledků mohou vést k svobodnější, demokratičtější a sociálně spravedlivější společnosti.

Dnešní systém je v principu nereformovatelný. Struktury současného parlamentu, armády, policie a soudní moci byly vytvořeny vládnoucí třídou a jsou konstruovány tak, aby bránily její výlučné postavení.

Stejně odmítavý postoj zaujímáme k minulému režimu z let 1948-89 (a také k ostatním režimům ve východní Evropě, Číně, apod.), který nepovažujeme za socialismus, nýbrž za státně byrokratickou formu kapitalismu. Místo toho se hlásíme k tradici levé opozice proti těmto režimům.

Za socialismus zdola

Podporujeme boje pracujících za kratší pracovní dobu, vyšší mzdy, lepší pracovní podmínky, za bezplatnou lékařskou péči a sociální zabezpečení, za rovný přístup ke vzdělání a informacím a všechny jejich ostatní emancipační snahy. Místo parlamentní politiky prosazujeme alternativu nezávislé aktivity pracujících prostřednictvím stávek, kampaní, manifestací, apod.

Jen sami pracující mohou dosáhnout svého vlastního osvobození. Místo institucí kapitalistického státu navrhujeme systém společenské samosprávy, tedy úplné rozšíření demokracie do všech sfér společenského i hospodářského života.

Solidarita

Úsilí o socialismus je součástí celosvětového boje. Prosazujeme solidaritu s pracujícími v jiných zemích. Jsme v zásadní a aktivní opozici vůči všemu, co proti sobě staví pracující různých zemí, různé barvy pleti, různé národnosti, různého pohlaví, sexuální orientace či profese. Podporujeme tedy kampaně a boje proti rasismu, za úplnou politickou i ekonomickou rovnost žen a mužů, proti diskriminaci homosexuálů a lesbiček, apod.

Fašismus považujeme za akutní hrozbu pracujících tříd a svobodám a demokratickým právům, které v minulosti vybojovala. Boj proti fašismu je pro nás navýsost aktuální a prioritní.

Revoluční organizace

Aby bylo možno efektivně prosazovat tyto myšlenky, je třeba, aby se nejbojovnější části pracující třídy, studentstva a mládeže zorganizovaly v revolučně socialistickou stranu, jejíž zárodkem chceme být. Vybudovat takovou stranu je možné pouze účastí ve skutečném dělnickém hnutí a aktivitou v masových organizacích pracující třídy – například v odborech.

Ostatním pracujícím chceme v praxi ukázat, že zájmy reformistických předáků odborů, sociální demokracie nebo komunistické strany nejsou totožné s jejich zájmy. Vyzýváme všechny, kdo souhlasí s našimi základními tezemi, aby se k nám připojili.

www.socsol.cz

Masové hnutí proti státu

Zuřivá odpověď na policejní vraždu 15 letého chlapce otřásla celým Řeckem. Athény a řada dalších měst byly zaplaveny demonstranty. Proběhla generální stávka. To vše otřásá pravicovou vládou.

Police zastřelila ve sobotu 6. prosince Alexandrose Grigoropoule ve čtvrti Exarchia v hlavním městě. Tato vražda vyprovokovala hněv mezi pracujícími a studenty, kteří už tak měli dost vládní neoliberalní politiky.

Protesty byly okamžitě napadeny policií a vypukly první pouliční boje.

Hnutí

Zatímco se zahraniční media soustředila na střety s policií, téměř naprosto vynechala fakt, že se po celém Řecku rozvinulo masové hnutí, které zacílilo svůj hněv proti vládě. Po celé zemi se konaly masové demonstrace vyžva-

jící k demisi ministra vnitra a potrestání policie, která za smrt mladíka může.

V dalších dnech protestovali středoškoláci na více jak 100

napadnou demonstrace pomocí policie a pak nechat propuknout pouliční boje. Stejně tak se snaží uzavřít univerzity a školy, aby se lidé nemohli

škol, která byla vyvrcholením studentského hnutí, které otřásl Řeckem už před 18 měsíci.

Ve středu proběhla generální stávka proti plánovanému rozpočtu, který má dát bankéřům 28 miliard eur.

Dohromady se tak smíchala velmi výbušná směs. Vláda je extrémně nepopulární. Na začátku roku museli dva její ministři opustit své funkce po skandálech s pozemky mezi státem a církví.

Před rokem se rozhodla vláda kvůli vlně studentských okupací uspořádat předčasné volby. Ty těsně vyhrála a podařilo se jí na chvíli dostat z problémů. Nicméně dnes je v daleko větších problémech. Policejní důstojníci zodpo-

vědní za zabití Alexandrose byli uvězněni a vláda oznámila, že je tvrdě potrestá. Toto vyhlášení ale následovalo až po chabém pokusu vše zamést pod koberec.

Police tvrdila, že její příslušníci byli napadeni a vypálili varovný výstřel, který se odrazil a zasáhl Alexandrose. Nicméně zde bylo tolik očitých svědků, kteří dosvědčili, že se jednalo o přímou palbu. Vláda se tak musela opřít do policie, aby utišila alespoň ten největší hněv.

Nálada je taková, že dokonce i majitelé obchodů, kterým rozbili výlohy, projevovali sympatie výroky jako „když právě zabili mladého chlapce, není čas na to mluvit o kompenzacích“.

PODLE SOCIALIST WORKERU
JAN MÁJÍČEK

místech. Více jak 40 000 lidí se zúčastnilo demonstrace v Athénách v pondělí 8. prosince.

Vláda má jasnou strategii:

společně organizovat.

To vše se děje s nadějí, že veřejné mínění se obrátí proti lidem v ulicích. Nicméně studenti a pracující se chopili vedení protestů a vládě pořádně zatápní. V pondělí 8. prosince došlo k přerušení práce kvůli masovému shromáždění pracujících, kde byla schválena rezoluce podporující mladé lidi proti policii.

V úterý přerušily práci učitelé a odbory, takže studenti základních a středních škol se mohli zúčastnit pohřbu za vražděného mladíka. Odborový svaz lektorů zorganizoval třídní stávku.

Studenti

Univerzitní studenti byli v první linii boje proti plánům vlády zprivatizovat vyšší vzdělání. Proběhla třídní okupace

Předplatte si Solidaritu

- ☐ Chci si předplatit následující čísla v ceně 100 Kč (včetně poštovného - dotujeme polovinu)
- ☐ Distribuční předplatné - chci si předplatit exemplářů časopisu.

Jméno:.....

Adresa:.....

Telefon:.....

Vyplněný ústřížek zašlete na adresu: Socialistická Solidarita, Poste restante, 160 41 Praha 6, nebo objednávejte na info@socsol.cz. Info: 775205682